

nævnes mange andre Eksempler paa den Mangel paa Hensyn, som Statsbanernes Ledelse viser overfor Publikum, men jeg skal ikke nævne flere Eksempler, idet jeg tror, at det, jeg alt har anført, tilstrækkeligt viser, at der er god Grund for den højtærede Minister til at gribe noget kraftigere ind paa dette Omraade end hans Forgænger. Thi det synes, at det i alt for høj Grad er Embedsmændene ved Statsbanerne, der paa Trods af Rigsdagen og paa Trods af alle vel motiverede Krav og Ønsker gøre og lade akkurat, som de ville. Det var sikkert heldigt, om Statsbaneledelsen kunde blive belært om, at Statsbanerne og deres Ledelse ere til for Publikums Skyld og ikke omvendt, hvilket de Herrer aabenbart synes at mene.

Sluttelig vil jeg gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, om ikke Landpostbudene kunne opnaa en lignende Begunstigelse med Hensyn til en aarlig Sommerferie, som der alt er tilstaaet Postbudené i Købstæderne. Der er neppe nogen særlig Grund til, at de ikke skulle have den samme Begunstigelse. Endvidere vil jeg gerne henstille til samme Ministers velvillige Overvejelse, om der ikke ogsaa kunde være Tale om at indføre en aarlig Sommerferie for Kontorpersonalet paa Posthusene. Jeg ved saaledes, at der paa adskillige Posthuse er Funktionærer, som ikke i mange Aar have kunnet faa Ferie, fordi det i det hele taget er vanskeligt for dem at faa Ferie, og fordi de selv maa betale, naar de skulle have Ferie. Der er meget, der taler for, at disse Postfunktionærer, der have et ret anstrengende Arbejde, faa den Begunstigelse at faa en saadan aarlig Sommerferie.

Jeg har gennem disse Udtalelser søgt at henlede Opmærksomheden paa forskellige smaa og store Reforme, som jeg mener snarest muligt burde gennemføres. Jeg kan forsikre det høje Ting og de højtærede Ministre om, at jeg gennem disse mine Krav har bestræbt mig for at vise den Resignation, som den højtærede tidligere Finansminister gav Anvisning paa ved Finanslovens Forelæggelse.

Marott: Forinden jeg gaar over til de Sager, jeg særlig har til Hensigt at tale om, føler ogsaa jeg som Provinsrepræsentant Trang til at udtale min Tilfredshed med, at Regeringspartiet nu endelig gennem sin Ordfører har udtalt sin Villie til at frigive Københavns for Tiden faste Skatteprocent. Man skal jo altid paa skønne det, naar Mennesker omsider

komme bort fra deres Vejes Vildfarelse og til Sandheds Erkendelse; og naar vi Socialdemokrater nu i en Aarrække have talt for døde Øren i denne Sag, kan det ikke nægtes, det letter svært, naar man en skønne Dag ser, hvorledes Modstanderne af denne Sag pludselig overgive sig til den samme Lære, som vi have gjort os til Talsmænd for gennem en Aarrække. Det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen) gjorde det endogsaa paa en opsigsvækkende Maade i Forgaars ved at sige, at den faste Skatteprocent betød et skammeligt Mistillidsvotum til Københavns Byraad, og at dette Forhold, der jo gør Københavns Kommune til et Skattely for Folk ude i Provinserne, længe havde vakt Harm og Indignation ude i Landet. Det har det ærede Medlem jo ganske Ret i, og jeg haaber ogsaa, at de andre ærede Medlemmer af Reformpartiet ere enige deri, saa at man kan sige, at de nu alle ere komne til den samme Erkendelse, som vi have prædikeret her nu i saa mange Aar. Men det ligger saa ogsaa nær at spørge, hvorledes det ærede Medlem fra Bræstrup gennem Aaringer har kunnet være med til at modsætte sig en Forandring og ikke paa et langt tidligere Tidspunkt har rejst sig her og sluttet sig til vort Krav. Det har han imidlertid undladt at gøre, men det er maaske, fordi han først for nylig er kommen til Forstaaelse af, at det var rigtigt, hvad vi her forlangte. Det er maaske for nylig, at han har forstaaet det utilbørlige i hele dette Forhold fra Reformpartiets Side, for hvis det ærede Medlem havde vidst bedre Besked, havde det forlængst været hans Pligt at tale rent ud af Posen i denne Sag, saaledes som han under stor Opmærksomhed gjorde i Forgaars. Som det er gaaet i denne Sag, skal det ogsaa nok komme til at gaa i adskillige andre Sager, som vi Socialdemokrater kæmpe for her paa Rigsdagen, saa at d'Hrr. Modstandere, baade i Reformpartiet og andre Partier, til sidst komme til at indrømme Sandheden og Rigtigheden af de Standpunkter, vi indtage. Vi have i alt Fald her en Sag, hvor det har vist sig, at d'Hrr. til sidst maatte overgive sig, og jeg takker d'Hrr. af Reformpartiet for, at de nu endelig ere komne til Sandheds Erkendelse, og jeg haaber ogsaa, at den højtærede Regering hurtigst muligt vil gøre Skridt til at opfylde det Løfte, som Partiets Ordfører har givet, og som senere flere af dets Medlemmer have sluttet sig til, i alt Fald det ærede Medlem fra Bræ-